

ת"פ 412/10/16 - מדינת ישראל נגד אוריאל ברוך, עידן ברוך - עניינו הסתיים, שלמה אברהם אליה פלומנבויס, אברהם קדם - עניינו הסתיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 412-10-16 מדינת ישראל נ' ברוך(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ
בעניין: מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות ירושלים

נגד

1. אוריאל ברוך ע"י עו"ד דותן דניאל
2. עידן ברוך - עניינו הסתיים
3. שלמה אברהם אליה פלומנבויס שניהם ע"י עו"ד מיכאל עירוני
4. אברהם קדם - עניינו הסתיים ע"י עו"ד ארז בר צבי

גזר דין - נאשמים מס' 1 ו- 3

רקע

נאשם מס' 1 הורשע על פי הודאתו בעבירות של קשר לפשע ונסיון לתיווך בעסקת סמים ונאשם מס' 3 הורשע על פי הודאתו בעבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית וקשר לפשע. ואלו הן עובדות כתב האישום המתוקן:

ביום 11.9.16 בשעות הערב ניסה נאשם מס' 1 לתווך בעסקת סמים בין נאשם מס' 4 ובין אדם אחר, זוהייר אבו רקייק (להלן: **זוהייר**), במסגרתה ביקש נאשם מס' 4 לרכוש מזוהייר כשבעה ק"ג מריחואנה במחיר של 47,000 ש"ח לק"ג, בתיווכו של נאשם מס' 1. במסגרת הקשר, שלח נאשם מס' 1 את נאשם מס' 3 לקחת את הסמים מזוהייר, על מנת להעבירם לנאשם מס' 4. לצד זאת, שלח נאשם מס' 1 את נאשם מס' 2 לתל אביב, על מנת לקבל מנאשם מס' 4 את התשלום בעבור הסמים. נאשם מס' 3 קיבל מזוהייר 6.3 ק"ג מריחואנה, אך נעצר על ידי שוטרים בטרם העבירם לנאשם מס' 4, ועל כן העסקה לא הושלמה.

הודאת הנאשמים באה בעקבות הסדר טיעון שנערך בין הצדדים לאחר הליך גישור. במסגרת ההסדר תוקן כתב האישום ונאשמים מס' 1-3 הודו ללא הסכמה בענין העונש.

להשלמת התמונה אוסיף, כי על נאשם מס' 2 גזרתי עונש של שנת מאסר בפועל (מתוכה שמונה חודשים במצטבר לשנת מאסר אשר נגזרה עליו בתיק אחר). עם נאשם מס' 4 נכרת הסדר טיעון במסגרתו עתרו שני הצדדים לעונש מוסכם של 21 חודשי מאסר בפועל, והסדר זה אושר על ידי. עניינו של זוהייר מתברר לפני במסגרת כתב אישום נפרד, וגם שם הגיעו הצדדים להסדר טיעון דומה, ללא הסכמה בענין העונש, אך טרם נשמעו הטיעונים לעונש ולא ניתן גזר דין.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנה לחומרתן של עבירות הסמים בכלל והעבירות בהן הורשעו הנאשמים בפרט. בהקשר זה הפנה לכמות הסם הגדול ושוויה הכספית, העומד על כ- 300,000 ש"ח, והנזק אשר היה נגרם לו היה הסם מוצא את דרכו לצרכנים, אלמלא נתפס על ידי המשטרה.

ביחס לנאשם מס' 1 הפנה ב"כ המאשימה לחלקו המרכזי בעסקה ולכך שהוא היה הגורם אשר הניעה. לאור אלה ביקש לקבוע בעניינו מתחם עונש שבין שלוש לחמש שנים מאסר בפועל ועונשים נלווים ולמקמו במרכז המתחם. כמו כן ביקשה המאשימה לחלט דירת מגורים שבבעלותו של נאשם מס' 1.

לגבי נאשם מס' 3 טען ב"כ המאשימה, כי יש לקבוע בעניינו מתחם עונש שבין שנתיים ועד ארבע שנים מאסר ועונשים נלווים ולמקמו במרכז המתחם.

ב"כ נאשם מס' 1 הפנה לכך שחלקו של הנאשם בארוע מתמצה בניסיון לתווך בין זוהייר לנאשם מס' 4, וכי בכתב האישום המתוקן לא מצוין כי קיבל כל תמורה בעד מעשיו. עוד הפנה להודאתו של נאשם מס' 1, המבטאת קבלת אחריות למעשיו, ולכך שהודאת הנאשם חסכה זמן שיפוטי רב. כמו כן ביקש ב"כ נאשם מס' 1 להתחשב בנסיבותיו האישיות, ובהן מצבו הכלכלי (הוצגו אישורים לענין זה) והיותו אב לילד.

ב"כ נאשם מס' 3 הפנה לכך שחלקו בעסקה התמצה בהובלת הסם ולא מעבר לכך. עוד הפנה לכך שמדובר באדם אשר אין לחובתו הרשעות קודמות, ולכך שהליך המעצר ככל הנראה עצר מגמת הדדרות בה היה. ב"כ נאשם מס' 3 ביקש לתת משקל לכך שהנאשם הודה באישום לאחר הליך גישור, למרות קשיים ראיתיים שהיו, ובכך חסך זמן שיפוטי רב.

נאשם מס' 1 אמר, כי למד את הלקח ממעשיו וביקש את התחשבותו של בית המשפט.

נאשם מס' 3 אמר, כי הוא מצטער על מעשיו והבטיח לעלות על דרך הישר. עור אמר כי הוא סובל מהמעצר ומהריחוק מבנו שעוד לא מלאה לו שנה.

ב"כ הצדדים הגישו פסיקה שונה ורבה לתמיכה בטיעוניהם.

מתחם העונש ההולם

נאשם מס' 1 ניסה לתווך בעסקה של מכירת כמות נכבדה של סמים - כשבעה ק"ג מריחואנה ששוויים מאות אלפי שקלים. מעובדות האישום עולה, כי נאשם מס' 1 קישר בין מוכר הסם - זוהייר - ובין הרוכש הפוטנציאלי - נאשם מס' 4, ואף פעל לשם קידום העסקה והשלמתה, בכך ששלח את נאשם מס' 3 להעביר את הסם מזוהייר לנאשם מס' 4 ואת נאשם מס' 2 לקבל מנאשם מס' 4 את תמורת הסם. מכאן עולה, כי נאשם מס' 1 היווה גורם מרכזי בעסקה שנקשרה בין זוהייר לנאשם מס' 4 ומעשיו לא התמצו ביצירת קשר בין מוכר וקונה אלא חרגו מכך.

נאשם מס' 3 קיבל את הסמים מזוהייר והיה אמור להעבירם לנאשם מס' 4. מדובר בחלק מהותי בעסקת הסמים שנקשרה בין זוהייר לנאשם מס' 4, שהרי ליבתה של העסקה היא העברת הסם מהמוכר לקונה.

מכאן עולה, כי שני הנאשמים הם חלק ממעגל הפצת הסמים, כאשר חלקו של נאשם מס' 1 משמעותי ומרכזי במידה ניכרת יותר מאשר חלקו של נאשם מס' 3.

פסיקה עקבית של כל הערכאות התייחסה לחומרתן של עבירות הסמים, נזקיהן והצורך להשית בגינן עונשים מרתיעים, על מנת לצמצם את נגע הסמים. ר' למשל ע"פ 966/94 אמזלג נ' מדינת ישראל:

"נגע הסמים הפוגע קשות בחברתנו מחייב מלחמת חורמה והעונשים שיגזרו על ידי בתי המשפט בשל עבירות סמים צריכים להשתלב במאבק הכולל להדברת הנגע. על כן, יש ליתן משקל ממשי לשיקול ההרתעתי אל מול השיקולים האישיים, אשר משקלם יהיה נמוך יותר במקרים כגון אלה. 'עונש הולם למחזיקי סמים שלא לשימוש עצמי - קרי: למשולבים במערך ההפצה - מכון לקבוע בהכרת הכל את החומרה היתירה שאנו מייחסים להפצת הסמים, ולהרתיע עבריינים בכוח מלשלוח ידם בפעילות ההפצה. שתי תכליות מרכזיות אלו ניתן להשיג רק על ידי הטלת עונשים חמורים".

ר' גם ע"פ 211/09 אזולאי נ' מדינת ישראל:

"הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכול, לשרת את מטרת הגמול לעברייני על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד".

בקביעת מתחם העונש, אביא בחשבון את היקפה הגדול של עסקת הסמים בה ניסה נאשם מס' 1 לתווך, מבחינת כמות הסם ועלותו ואת כמות הסם הנכבדה אותה החזיק נאשם מס' 3. כמו כן אבטא את העובדה שהתיווך של נאשם מס' 1 בעסקה היה פעיל וכלל פעולות שנועדו לא רק לקדם את כריתתה של העסקה בין נאשם מס' 4 לזוהיר, אלא גם את השלמתה בפועל.

אבהיר, כי בקביעת המתחם לא הבאתי בחשבון את העונש אשר נגזר על נאשם מס' 4: בעניינו של נאשם מס' 4 הצדדים הגיעו להסדר שכלל עונש מוסכם, והסדר זה נבע מנסיבותיו המיוחדות של המקרה, ובהן קושי ראיתי שעמד לפני המאשימה להוכחת אשמתו של נאשם מס' 4 מצד אחד ומאסר מותנה של 18 חודשים שהיה תלוי מעליו מנגד. בנסיבות אלו, לא ניתן להקיש מעונשו של נאשם מס' 4 לעונשיהם של האחרים (ר' בהקשר זה ע"פ 993/16, פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7).

מנגד, כן הבאתי בחשבון כי בעניינו של נאשם מס' 2 אשר הורשע בקשר לפשע וסיוע להחזקת סמים קבעתי מתחם עונש שבין שמונה חודשים ועד שנתיים (הוגש בעניינו ערעור, עפ"ג 32258-05-17, אשר טרם נדון).

לפיכך מתחם העונש ההולם את חלקו של נאשם מס' 1 הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין שנה וחצי ועד שלוש שנים ומתחם העונש ההולם את חלקו של נאשם מס' 3 הוא מאסר בפועל לתקופה שבין שנה ועד שנתיים וחצי.

נתונים שאינם נוגעים לעבירה

נאשם מס' 1

נאשם מס' 1 יליד 1988. רווק, אך קודם למעצרו חי עם בת זוג ולשניים ילד משותף. לא שירת בצבא ולא עבד באופן מסודר בתקופה שקדמה למעצרו. לחובתו שתי הרשעות קודמת, האחת בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית והשניה בעבירה של הפרעה לשוטר, בגין נדון למאסרים מותנים.

נאשם מס' 1 הסביר לשירות המבחן את מעורבותו בעבירה בכך שביקש להקים עסק לצעצועים עם אחד המעורבים, אשר ביקש ממנו להשיג לו סמים. להערכת השירות ברקע המעשים דפוסי התנהגות וחשיבה מניפולטיביים ונטייה לפעול בדרך עבריינית ופורצת גבולות לצורך רווח כספי. מנגד, השירות התרשם כי אין לנאשם דפוסי התנהגות עברייניים מושרשים.

שירות המבחן נמנע מהמלצה בעניינו של נאשם מס' 1, שכן התרשם שהנאשם מתכחש לקיומם של דפוסים בעייתיים ואינו ערוך לקבלת טיפול. עם זאת, השירות ציין כי לנגד קווי אישיות בעייתיים של הנאשם, יש לו יכולות תפקודיות מסוימות ועדיין לא גיבש דפוסים עברייניים מושרשים.

נאשם מס' 3

נאשם מס' 3 יליד 1987, גרוש ואב לתינוק. בתקופה שקדמה למעצרו עבד בחנות יודאיקה של אביו. לא שירת בצבא.

נאשם מס' 3 הסביר לשירות המבחן את מעורבותו בעבירה בכך שביקש רווח כספי קל בשל מצוקה כלכלית אליה נקלע.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי בתקופה שקדמה למעצרו של נאשם מס' 3 הוא תפקד בצורה תקינה, אך נקלע למשבר בשל לחצים משפחתיים וכלכליים, ופעל ללא הפעלת שיקול דעת ומבלי שחשב על השלכותיהם של מעשיו. השירות העריך, כי ברקע העבירות צריכת סמים על ידי הנאשם, אשר אינו מודע לבעייתיות הכרוכה בכך ולצורך שלו בהליך טיפולי.

שירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית בעניינו של נאשם מס' 3, אלא המליץ על הטלת ענישה שתבהיר לו את הגבולות.

דיון והכרעה

לזכותם של שני הנאשמים זקפתי את הודאותיהם במיוחס להם. כפי שכבר ציינתי בעניינם של נאשמים מס' 2 ו-4, בנסיבותיו של תיק זה נתתי להודאה משקל רב, שכן מדובר בתיק מורכב, והודאות הנאשמים הביאו לחסכון ניכר בזמנם של כל המעורבים.

עוד הבאתי בחשבון לזכות הנאשמים את העובדה שלחובתו של נאשם מס' 3 אין כל הרשעות קודמות ולחובתו של נאשם מס' 1 הרשעות אשר מבלי להקל בהן ראש, הסתיימו במאסרים מותנים.

מנגד, נתתי דעתי לאמור בתסקירי שירות המבחן ביחס לשני הנאשמים, המלמדים לגבי שניהם על קיומם של דפוסים בעייתיים, אשר אינם נכונים לטיפול בהם ועל סיכון כי ישובו ויבצעו עבירות.

לאור אלה, ראיתי להטיל על שני הנאשמים עונשים הנמצאים בצידו הנמוך של מתחם העונש ההולם, אך לא בתחתיתו.

לפיכך גוזר על נאשמים מס' 1 ו-3 את העונשים הבאים:

נאשם מס' 1, מר אוריאל ברוך

- א. עשרים חודשי מאסר בפועל. המאסר ימנה מיום מעצרו של הנאשם 12.9.16.
- ב. חמישה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת סמים שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. שלושה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירה של קשר לפשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

נאשם מס' 3, מר שלמה פלומנבוים

- א. ארבעה עשר חודשי מאסר בפועל. המאסר ימנה מיום מעצרו של הנאשם 12.9.16.
- ב. שלושה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת סמים שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. חודשיים מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירה של קשר לפשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

בקשת חילוט- נאשם מס' 1

המאשימה ביקשה לחלט דירת מגורים שבבעלותו של נאשם מס' 1 (להלן: **הדירה**).

ראשית אומר, כי בכתב האישום המקורי, כללה המאשימה בקשה להכריז על כל הנאשמים כסוחרי סמים ולחלט רכוש אותו צברו בביצוע עסקאות סמים ובכלל זה את הדירה. עם זאת, בכתב האישום המתוקן נמחקו בקשות אלו - וטעם זה לבדו היה בו כדי לדחות את הבקשה.

וגם לגופו של עניין לא ראיתי מקום להעתר לבקשה:

ס' 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים קובע, כי:

בית המשפט שהרשיע אדם בעבירה של עסקת סמים והוכח לו כי הנידון הפיק רווח מעבירה של עסקת סמים או שהיה אמור להפיק רווח מעבירה כאמור, יקבע בהכרעת הדין, על פי בקשת תובע, שהנידון הוא סוחר סמים ומשעשה כן - יצווה בגזר הדין, כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש של הנידון שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט.

אכן, נאשם מס' 1 הורשע בעבירה של עסקת סמים, שהרי גם תיווך בעסקת סמים מהווה "עסקה" כהגדרתה בסעיף 1 לפקודה. ועם זאת, בכתב האישום המקורי נטען, כי נאשם מס' 1 אמור היה לקבל עמלה על חלקו (ר' סע' 2 לחלק הכללי) - אך עניין זה נמחק ואינו מופיע בכתב האישום המתוקן. משוויתרה המאשימה באופן מודע על טענתה כי נאשם מס' 1 היה אמור להפיק רווח כתוצאה מביצוע העבירה, יש קושי להמשיך ולטעון זאת ולבקש להכריז עליו סוחר סמים.

וגם לו הייתי מתעלם מקושי זה, ויוצא מההנחה (הסבירה - יש לומר) כי הנאשמים כולם, ונאשם מס' 1 בכלל זה, פעלו לשם השגת רווחים כספיים, הייתי רואה קושי להורות על חילוט הדירה בנסיבותיו המיוחדות של המקרה:

אין לפני נתונים מה העמלה לה ציפה נאשם מס' 1, אך לאור היקפה של העסקה כולה, כ- 300,000 ש"ח, ניתן לשער שהיא אינה עומדת ביחס לשוויה של דירת מגורים. אני ער לכך שכאשר מדובר במי שנקבע לגביו כי הוא סוחר סמים, קיימת חזקה שבדין שכל רכושו נצבר בעבירות סמים, ועליו הנטל לסתור את החזקה. אך בנסיבותיו של מקרה זה, כאשר מדובר באדם ללא הרשעות קודמות בסחר בסמים, אשר רכש את הדירה מספר שנים קודם לביצוע העבירות בהן הורשע, סברתי כי אין הלימה בין המעשים בהם הורשע הנאשם להיקף החילוט המבוקש, וחילוט הדירה יגרום לפגיעה לא מידתית בנאשם ומשפחתו.

לפיכך דוחה את בקשת החילוט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו אייר תשע"ז, 22 מאי 2017, במעמד הצדדים.